

ΠΑΝ

Στὰ βράχια τοῦ ἔρμου ἀκρογιαλιοῦ καὶ στῆς τραχιᾶς χαλικωσιᾶς
 Τῆ λαύρα,
 Τὸ μεσημέρι, ὅμοιο πηγῇ, δίπλα ἀπὸ κῆμα σμάραγδο,
 Τρέμοντας ὄλο ἀνάβρα'.

Γαλάζια τριήρη, στὸ βυθόν, ἀνάμεσα σὲ ἑαρινούς ἀφρούς,
 ἢ Σαλαμίνα,
 Καὶ τῆς Κινέτας, μέσα μου, κατάβατος ἀνασασμός,
 Πεῦκα καὶ σκοῖνα.

Τὸ πέλαγο ἔσκαγ' ὄλο ἀφρούς καὶ τιναχτὸ στὸν ἄνεμο
 Ἄσπροβόλα',
 Τὴν ὥρα ὅπου τ' ἀρίφνητο κοπάδι τῶν σιδέρικων
 Γιδιῶν, ροβόλα'.

Μὲ δυὸ σουρίγματα τραχιά, ποῦ κάτουθε τὸ δάχτυλο
 Ἄπ' τῆ γλῶσσα,
 Βάνοντας βούξ' ὁ μπιστικός, — τὰ μάζωξ' ὅλα στὸ γιαλὸ
 Κιᾶς ἦταν πεντακόσα!

Κι' ὄλα ἐσταλιάσανε σφιχτά, τρογύρ' ὅπ' τὰ κοντόθαμνα
 Κι' ἀπ' τὸ θυμάρι—
 Κι' ὡς ἐσταλιάσανε, γοργά, τὰ γίδια καὶ τὸν ἄνθρωπο,
 Τὸ κάρωμα εἶχε πάρει.

Καὶ πιά, στὶς πέτρες τοῦ γιαλοῦ κιᾶπάνου ἀπ' τῶν σιδέρικων
 Γιδιῶν τῆ λαύρα,
 Σιγῇ — κι' ὡς ἀπὸ στρίποδα, μέσ' ἀπ' τὰ κέρατα, γοργὸς
 Ὁ ἥλιος καπνός, ἀνάβρα' —

Τότε εἶδαμε — ἄρχος καὶ ταγὸς — ὁ τραγὸς νὰ σηκώνεται
 Μονάχος,
 Βαρὺς στὸ πάτημα κι' ἀργός, νὰ ξεχωρίσει κόβοντας — καὶ κεῖ
 Ὅπου βράχος,

Σφῆνα στὸ κῆμα μπαίνοντας, στέκει λαμπρὸ γιὰ ξάγναντο
 Ἄκρωτήρι,
 Στὴν ἄκρη ἀπάνου νὰ διαβεῖ, ποῦ ἡ ἄχνη διασκορπᾷ τ' ἀφροῦ —
 Κι' ἀσάλευτος νὰ γύρει,

Μ' ἀνασκωμένο, ἀφίνοντας νὰ λάμπουνε τὰ δόντια του
 Τ' ἀπάνω χεῖλι,
 Μέγας καὶ ὀρθός, μυρίζοντας τὸ πέλαγο τὸ ἀφρόκοπο,
 Ὅς τὸ δεῖλι!

ΖΩΗΦΟΡΟΣ

Μὲ φτέρνα, ὡς μῆλο κόκκινο, χτυπῶντας
 Τὰ πλευρὰ τῶν ἀλόγω, φουντωμένη
 Ποῦ φλέβα κλαδωτὴ κ' ἰδρὸς κολλῶντας
 Στὴν κοιλιά καὶ σὰ νύχια κατεβαίνει—
 Καὶ μὲ τὴν ἀπαλάμη σαλαγῶντας
 Στὸ λαιμό, ποῦνε ἢ τρίχα χωρισμένη
 Σὰν τὸ φτερὸ τοῦ κόκνου, ἀναδεμένοι
 Μὲ σκιαδί ἢ μὲ στεφάνι, πᾶνε ὁρμῶντας.
 Ἢ γῆ στὸ κάμα ἀνοίγει, τὸ τζιτζίχι
 Στὶς ἐλιές, διαλαεῖ μιὰ ἀνάερη νίκη,
 —Ἢ λιτανεῖα τὸν πέπλο τώρα βγάνει,—
 Καὶ μὲ τὸ λίγο ἀγέρι, φεύγει πρίμα,
 Χορευτὸ τῶν αἰτιῶν τὸ πλούσιο κῆμα,
 Κάλπασμα, τετραπόδισμα, ἢ ραβάνι.

ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ

Εὐλογημένος, ποῦ βωδιῶν ζευγάρια,
 Τὸ χρῆμα τῆς σκλαβιάς σοῦ σέρνει πίσω
 Τὰ σιδερένια τάλαντα, σταβάρια
 Κομμένα ἀδρὰ ἀπὸ γέλατο βουνίσο,
 Νὰ σοῦ θυμᾶν πιδὸν σκύβουνε τὰ βάρια,
 Καὶ τί, κρατάει χορμί, σὰ δέντρον ἴσο!
 Ὅ,τι ἀπὸ κεῖθε, τῆς ζωῆς ἢ ἀγγάρια—
 Κι' ὅ,τι ἀπὸ δῶθε — ἀκέριο κ' Ἐλυμπίσο.
 Ἢ Ὀρθὴ σοῦ φέγγει Ἀρτέμιδα, στὴ ζήση,
 Τί, θὰ σταθεῖ καὶ τί, θὰ νὰ λυγίσει,
 Μὲ τὸ ἀψηλό της ὀδηγῶντας πόδι.
 Κι' ἂν στ' ἀνηφόρια, νιδὸς παραπατήσει,
 Πολύκλωνο μαστίγι θὰ κολλήσει,
 Τριγύρ' ἀπ' τὸ χορμί του, σὰ χιαπόδι.

ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΑ

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

Καταμεσίς ανέμου ἡ τρεχαντήρα,
 Μὲ τὰ πανιά της, τόξα τεντωμένα,
 Τοῦ διακιοῦ τὴ στερνὴν ἐπῆρε γύρα
 Στὰ γαλανὰ βουνὰ τὰ γυμνωμένα —
 Κι' ὁ αἰθεροδρόμος βόγγος ποῦ ἐπλημμύρα,
 Στὰ ξάοτια, στὰ πρυμνήσια, στὴν ἀντέννα,
 — Δελφίνια ἐπαρατρέχανε ὀλοένα —
 Τὴν ἔκρουε μὲς στὸ κῦμα, ὀλόρτη λύρα!
 Δίκοπή σπάθα ἐξέσκιζε ἡ καρὴνα
 Κι' ὁ ἀφρός στὴν πρύμνα, χάριος σὲ δυὸ κοῖνα,
 Τῶν σταλιῶν ἀνατίναζε τὸ σείστρο,
 Σὰ μ' ἓνα «λάσκα»! — ὁ ἥλιος ἔμεσουράνει —
 Στῶν Σαλώνων ἐμπῆκε τὸ λιμάνι,
 Μὲ τὸν καταμεσήμερο μαῖστρο!

ΠΕΤΩΝΤΑΣ

Τῶν φτερῶν τὴ λαχτάρα τὴν ἀκρόατη,
 Στὰ ξένα πρωτογνώρισα, στὴ Ρώμη·
 Ὡ βύθισμα, στῆς αὔρας τὴν ἀφράτη
 Βοή, ἱεροὶ τῆς λευτεριᾶς μου δρόμοι!
 Ποτὲ ἡ καρδιὰ δὲν ἦτανε γεμάτη —
 Καὶ τὴν καρδιὰ μοῦ τὴ γιομίζει ἀκόμη,
 Π' ὠκραῖα ξάφνου ἀπ' τὴν κορφὴ της· «Νά τη,
 Ἡ Ἑλλάδα, τῆς χαρᾶς τὸ σταυροδρόμι!
 Ἐκεῖ φέρε με, ἐκεῖ· στὰ φατονήσια,
 Κυβέρνα τὴν Ὀρμὴ τὴν Ἑλυμπίσια,
 Σύντροφε, στὸ διαμάντι τῆς ἡμέρας·
 Μονοχέρι, σαῖτα κι' ὀλοῖσα,
 Κεῖ, ποῦ τὰ πρῶτα γέλια μου ἀναβρούσα! ».
 — Μὰ τὰ λόγια, μοῦ θέριζεν, ὁ ἀγέρας. —

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ